

отъ самага него, излѣзе изъ печатъ, слѣдъ което покойний се залови съ прѣписванието и подпѣлванието тукъ тамъ на втората имъ часть. Ако помнѣж добръ въ началото на 1891 г. той прѣдстави въ Министерството на Просвѣщеніето половинъ отъ материалътъ прѣписанъ за да иска съдѣйствиє за отпечатвание на втората часть. Тоя ржкописъ лежа дълго врѣме въ министерството и когато се подири, узна се че билъ изгубенъ. Дълго врѣме още се минж съ безполезно дирение догдѣто най послѣ покойний се принуди (1892—93 г.), при всичкитѣ си слаби сили, да прѣдприеме изново да прѣпише изгубенитѣ пословици отъ оригиналтъ който за щастіе беше запазенъ, а съ тая работа той загуби повече отъ година врѣме. Той беше така огорченъ отъ това послѣднѣ нещастіе съ пословицитѣ му, щото не помисли да отиде вторий пѣтъ въ Миинистерството, а отъ есенъта на 1893 г., силитѣ му взеха осязателно да отпадатъ, тѣй що печетанието отъ него на втората часть беше невъзможно. При всичко това той не прѣставаше да се занимава съ тѣхъ до когато перото можеше изъ подъ ржката му да извива наредени букви, т. е. нѣщо нѣколко мѣсеца прѣди да изгасче, но тая негова работа беше повече да се залъгва отъ колкото да работи. И тѣй съ пословицитѣ покойний почнж списателството си и съ тѣхъ го приключи. Историѣта на събираніето имъ е почти история на неговий животъ и до една степенъ на неговата общественна и литературна дѣятелность, — животъ пѣленъ съ събития и приключения, дѣятелность широка, възвишена, благородна, която е имала своето неоспоримо влияние върху епохата на нашето възражение, която не е била безъ влияние и значение даже въ епохата слѣдъ нашето освобождение.

Прѣди да склучѣмъ тази почти пословична история на пословицитѣ на покойний, длъжность ми се налага да поеснѣмъ че той лично е написалъ само оная нейна часть, обнародвана въ първий волюмъ, издаденъ прѣзъ 1889 г. Слѣдъ вторий апоплектически ударъ, като се залови да ги печата, той въ начало нѣмаше врѣме да я доискара, а по послѣ не беше въ състояние. За да не остане на половинъ, недоискарана, и догдѣто позволяваха силитѣ на покойний, щомъ го виждахъ по добръ, по спокоенъ и по разположенъ, което беше рѣдко, отивахъ при него да ми диктува продължението ѣ, като се стараехъ отъ своя страна до колкото бѣше възможно да прѣдамъ